

ЛОШЪ И ДОБЪРЪ

Презъ лѣтенъ горещъ день пѣтували по царския друмъ двама селяни. Потъ обливаль челата имъ, жажда ги измжчвала, а покрай гладкия друмъ — ни сѣнчица, ни водица. И тѣ бързали да излѣзатъ отъ полето, да навлѣзатъ въ гората.

Следъ малко съгледали кладенецъ край пѣтя. Отбили се съ радостъ, но нѣмало ни кофа, ни вѣже, а кладенецътъ — дълбокъ.

— Умъ трѣбва да има човѣкъ! — казалъ първиятъ селянинъ. — Трѣбва да признаешъ, че азъ съмъ по-уменъ отъ тебе. Ето, измислихъ какъ можемъ да утолимъ жаждата си. Ще завържемъ твоя и моя пояси, ще ме спустнешъ съ тѣхъ въ кладенеца, да се напия азъ съ вода и ще ме изтеглишъ. После азъ ще спусна тебе.

Заловили се на работа. Първиятъ се напилъ и билъ изтегленъ. Но когато той спустналь другаря си, бързо дрѣпналь пояситѣ нагоре и го оставилъ въ кладенеца.

— Стой сега тамъ, — казалъ лошиятъ другарь, — до като разберешъ, че си глупавъ!

Казалъ това и се отправилъ на пѣтъ. Когато, обаче, стигналь въ гората, изкочилъ насреща му бѣсенъ вѣлкъ, хвърлилъ се възъ него, стисналь го за гърлото и го удушилъ.

Останалиятъ въ кладенеца не се отчаяль. Той билъ добъръ човѣкъ и знаяль, че все ще дойде помощъ. И, наистина, не се минало много време, заскърцала по пѣтя натоварена кола. Коларьтъ се отбилъ при кладенеца съ здраво вѣже, да напълни бѣкела си съ вода. Другиятъ му се обадилъ изъ кладенеца и коларьтъ го изтеглилъ.

Дѣдо Благо